

David Broder: Keir Starmer förtjänade verkligen detta nederlag

(Ur [Jacobin](#), 27 februari 2026. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

[I Storbritannien var torsdagens [26 februari] extraval i Gorton och Denton en historisk seger för de Gröna. Premiärminister Keir Starmer från Labour jagade ut vänstern från sitt parti, och nu ser han sin väljarbas kollapsa – *Jacobins* redaktionella kommentar.]

Nyheten om de Grönas seger vid extraelet i Gorton och Denton kom halv fem på eftermiddagen, men förlorarnas ursäkter var redan förberedda. Labour sa sig ha lidit ett nederlag som är typiskt för makthavare, men de för fortfarande en ”positiv kampanj” resonerade dess ställföreträdande ledare, Lucy Powell. Anhängarna till Nigel Farages Reform UK hävdade att de hade vunnit ”arbetarrösterna” men hade överträffats av ”sektaristiska islamister” och muslimer som utövade påtryckningar på vad deras hustrur valde.

En del av det här var lite överdrivet. Labours påstått ”positiva” kampanj hade på ett iögonfallande sätt anklagat de Gröna för att uppmuntra skolbarn att ta heroin. Partiet photoshoppade också en förfälskad organisation för taktiskt röstande, tillsammans med opinionssiffror som informerade väljarna att det bara handlade om ett val mellan dem och Reform UK (och på så sätt skar bort de Gröna, som till sist vann enkelt med stöd från 40%).

Lika svårt att fatta var de förmodat muslimskt ”sektaristiska” rösterna på en vit, kvinnlig kandidat för ett grönt parti med en homosexuell, judisk ledare. Ändå stödde besserwissrar på Sky och GB News dessa påståenden, samtidigt som de insinuerade att muslimerna i Manchester helt enkelt inte är arbetare, eller att muslimska kvinnor kanske kunde ha röstat på ett invandrarfientligt högerparti om de inte hade utsatts för otillbörliga påtryckningar från sina män.

Green Partys Hannah Spencer vann med mer än 10% marginal, i en match som inte var så jämn som det verkade. Makthavare förlorar verkligen ofta extraval, men detta val utlystes knappt 18 månader in i Keir Starmers regeringsperiod, och vid en tidpunkt då stödet för hans styrande Labourparti på nationell nivå har fallit samman. Det var inte så mycket ett ”öväntat nederlag” som en bild av den nationella trenden, där Labour och de bortvittrande Tories överflyglas på båda sidor.

Starmer är oerhört impopulär. Mycket av det beror på mannen själv. Även om centristiska beundrare i det oändliga tar upp hans pragmatiskt ”Förnuftiga” prägel – och idag funderar på om han helt enkelt är för ordentlig för att väljare ska acceptera honom i ”populismens tidsålder” – kanske problemet istället är att han trampar på allmänt uppfattade Labourvärderingar. Efter att ha vunnit valet 2024 (en tredjedel av rösterna, två tredjedelar av parlamentsplatserna) har han konsekvent lutat åt en invandrarfientlig attityd och åtstramningar och att hålla hårt i plånboken för att tilltala de konservativa. Han har talat om de ”överskådliga skador” som invandringen orsakat och lovade att uppoffringar idag kommer att innebära ekonomisk tillväxt, bara inte riktigt än. Det har inte funkat.

Högermedier hånar Starmer som en auktoritär, extremt politiskt korrekt ”socialist”. Men efter att ha

haltat till sig en seger mot de utmattade Tories 2024 har Starmer visat sig oförmögen att samla varken äldre eller yngre arbetarväljare, mer progressiva väljare i arbetsför ålder. Som en del av detta har han också massivt tappat stödet bland muslimska briter (i vad en Labourtjänsteman sägs ha kallat ”att skaka av sig de [propalestinska] lössen”). Sammanbrottet för Labours stöd nationellt, till under 20% i nationella opinionsmätningar, är inte samma sak som uppkomsten av en ilsknare höger i Reform UK.

Kan Labour, som fortfarande har en massiv parlamentarisk majoritet, återhämta sig och hindra Farage från att bli premiärminister? En utväg – att ersätta Starmer med Manchesters populära borgmästare Andy Burnham – stängdes åtminstone tillfälligt när Labours styrande råd (dvs. Starmers allierade) vägrade låta Burnham ställa upp i extravalet. Trots sitt förflutna i Nya Labour skulle Burnham säkert ha gjort en bättre kampanj än den Labour gjorde, troligen med en mer nationell inriktning och frågor som levnadsomkostnader. Men de Grönas styrka spelar också roll, och blir inte så lätt att ta tillbaka om och när Starmer tvingas bort.

Starmers allierade kan mala på om ”antisemitismen” i Green Party eller vänstern i stort. De kan skämta om Your Partys (den nya organisation som bildades av de tidigare parlamentsledamöterna för Labourvänstern Jeremy Corbyn och Zarah Sultana) sorgliga spektakel, som snabbt hamnade i småaktiga spetsfundigheter och interna strider. Starmers inledande stora framgångar hade handlat om förvaltning av partiet: att vinna över tillräckligt många ”corbynitiska” partimedlemmar för att ta över ledarskapet 2020, och sedan använda partiapparaten för att kasta ut vänstern. Dess styrka i partiet är avsevärt reducerad, eller har åtminstone slagits ner.

Men genombrottet för de Gröna, som under Zack Polanskis ledning konkurrerar med Labour i nationella opinionsundersökningar, visar att de vågar på vilka corbynismen uppstod fortsätter att återkomma, om än under andra och kanske effektivare ledarskap. Den långa utmaningen mot Nya Labour från vänster, med många start och stopp – präglad av invasionen av Irak 2003 och rörelsen mot åtstramningarna efter krisen, men nu speciellt Gaza – har givit upphov till tiotusentals i huvudsak unga aktivister, men den har också hittat en betydligt större väljarkår som knappast röstar på Labour automatiskt.

Själva styrkan i de Grönas röstsiffra i torsdags talar mot tanken att det bara handlar om akademiker som har sjunkit socialt. Spencer är själv inte det, utan är rörmokare. Men Starmers kollaps visar att Labour idag går i samma riktning som de franska socialisterna och de tyska socialdemokraterna: ett historiskt parti vars äldre arbetarbas faller sönder, nya och yngre vänsteraktivister som fjärrar sig, och en försvagning av partiets påstående att det är en naturkraft som förenar dessa grupper. Över hela Europa har detta tenderat att skapa splittring snarare än helt enkelt ”ersättas”: Storbritanniens majoritetsvals-system kommer också att lägga till egna hinder.

Det kan bli så att banden till Peter Mandelson, Nya Labours guru och vän till Jeffrey Epstein som arresterades nu i veckan, utlöser Starmer slutgiltiga fall. Ett sådant hemligt samförstånd kring miljardärpedofilen är inte någon trivial fråga. Inte heller ska vi bortse från effekten av folkmordet i Gaza och den brittiska elitens stöd till Israel, urtypen för det moraliska förfall som Starmer är nedsmutsad av. Trots vad brittiska medier ofta berättar för oss röstar inte ens muslimer bara ”för Palestina”. Men Starmers försvar av det oförsvarliga är en utmärkt anledning att vara mot honom, faktiskt en som de flesta briter håller med om.¹

1 [YouGov](#), 1 augusti 2025.

Starmer, som i sin ungdom var trotskist, blev ledare för Labour 2020 med löfte om en sorts urvattnad corbynism, men blev till sist bara Labours mest högerinriktade premiärminister hittills. Hans seger var att han kvävde det som återstod av Corbyns revolt, och tvingade ut den från partiet. Men det skapade aldrig någon verklig entusiasm för hans projekt, och idag har en stor del av vänstern och dess mest entusiastiska sociala bas omgrupperats i de Gröna. För socialister som har stannat i Labour kan inte Starmer avsättas snabbt nog. Men det är inte heller någon enkel väg tillbaka till framgångar.